

Pałace / Palais

Palais

Palais des Études

Lokalizacja: 14, rue Bonaparte.

Pałac Studiów jest częścią *Beaux-Arts de Paris*.

W 1819 roku administracja szkoły uznała, że François Debret zostanie mianowany architektem szkoły i to właśnie on, a później jego uczniowie stworzyli ów pałac. Jak wskazuje nazwa nad drzwiami, *Musée des Études*, budynek został zaprojektowany celem wystawiania odlewów modeli architektonicznych, kopii antyków i nagradzanych prac studentów. Od 1838 roku architekt Félix Duban był odpowiedzialny za budowę pałacu. Oryginalny budynek Dubana miał otwarty dziedziniec.

Został ukończony w 1839 roku. Pomysłodawca został zainspirowany architekturą włoskiego renesansu, a w szczególności *Palais de la Chancellerie* w Rzymie. W osi pałacu, zaczynając od wejścia do szkoły, z tyłu Duban umieścił amfiteatr honorowy, który służył do oficjalnych uroczystości i prezentacji.

Galerie na pierwszym piętrze są ozdobione kopiami obrazów wykonanych przez Rafaela z 1519 roku. W 1861 roku nauczyciele postanowili zainstalować tu również bibliotekę.

W 1863 roku Duban pokrył dziedziniec pałacu metalową ramą i szklanym dachem, tworząc jednocześnie *cour vitrée* – przeszklony dziedziniec, będący hołdem dla starożytności i renesansu. Cienkie puste kolumny służące jako rynnny są umieszczone z przodu fasady inspirowane odkryciami dokonanymi w Pompejach. Muzeum antyków zostało zainaugurowane w 1874 roku. Przeszklony dziedziniec mieścił od 80 do 100 fragmentów wszelkiego rodzaju: kolumny Partenonu, kolumny Jowisza Statora, konie Wenecji...

Palais du Luxembourg / Sénat

Lokalizacja: 15, rue de Vaugirard.

Palais du Luxembourg został zbudowany na początku XVII wieku przez Salomona de Brosse dla królowej Marii Medycejskiej. Nazywany niegdyś *Palais Médicis*, dziś jest siedzibą Senatu. Pragnąc cieszyć się czystszy powietrzem, królowa Maria de Medici, wdowa po Henryku IV, zbudowała rezydencję dla siebie i swojego syna, Ludwika XIII, na lewym brzegu. Jego nazwa „Luksemburg” została zapożyczona z sąsiedniej prywatnej rezydencji *Petit Luxembourg*, kupionej od księcia François de Piney-Luxembourg. Rozpoczęty w 1615 roku pod przewodnictwem architekta Salomona de Brosse Pałac Luksemburski został ukończony w 1630 roku przez Jacquesa Lemercier.

Zachodnia część pałacu była zarezerwowana dla Królowej Matki, a ta po lewej stronie dla jej syna, króla Ludwika XIII.

Dla każdego z tych mieszkań zamówiono serię obrazów od Rubensa, które miały stanowić dwa cykle, cykl życia Marii de Medici i cykl życia Henryka IV.

Kiedy Maria Medycejska musiała opuścić pałac, zesłana na rozkaz syna po „Journée des Dupes” (Dzień zawiedzionych, dzień oszukanych, dzień (11.11.1630) w historii Francji, w którym król Ludwik XIII oddał ostatecznie władzę i zaufanie kardynałowi Richelieu, jako pierwszemu ministrowi Francji), przekazała posiadłość swojemu

Palais du Luxembourg.

ulubionemu dziecku, swojemu drugiemu synowi Gaston duc d'Orléans, młodszemu bratu króla Ludwika XIII. On zaś przekazał sukcesję Marguerite de Lorraine, a następnie swojej najstarszej córce księżnej Montpensier (Anne Marie Louise d'Orléans – Grande Mademoiselle), która sprzedała ją swojej młodszej siostrze, księżnej Guise (1660r.). Ta ostatnia podarowała go królowi, jej kuzynowi w 1694 roku.

W 1715 roku, pałac wrócił do regenta Philippe d'Orleans, który przekazuje go swojej najstarszej córce Marie Louise Élisabeth d'Orléans (księżna de Berry) oraz młodszej córce Louise Élisabeth d'Orléans (Mademoiselle de Montpensier) królowej Hiszpani.

14 października 1750 roku z inicjatywy Charlesa François Paula Le Normant de Tournehem, dyrektora Budynków Króla, w samym miejscu *galerie de Marie de Médicis*, otwarto Królewską Galerię Malarstwa w Pałacu Luksemburskim – Wschodnie skrzydło Pałacu Luksemburskiego.

Król Ludwik XVI przyznał pałac swojemu bratu Louis-Stanislas-Xavier, hrabiemu Prowansji i przyszłemu Ludwikowi XVIII. Pałac pozostał w rękach rodziny królewskiej aż do rewolucji.

W 1791 roku Pałac Luksemburski został uznany za „własność narodową”. Funkcjonował jako *Prison sous la Terreur*, siedziba *Sénat conservateur*, *Chambre des Pairs*. Pałac Luksemburski jest dziś siedzibą Senatu, wyższej izby parlamentu V Republiki. Wraz z 348 senatorami Senat odpowiada za uchwalanie prawa, monitorowanie działań rządu i ocenę porządku publicznego.

Pałac Luksemburski ze swej skali bardziej przypomina francuski zamek wiejski niż pałac paryski. Istnieją tu trzy nakładające się style (toskański, dorycki, joński) użyte na kolumny i pilastry kopiują architekturę włoską. Inspiruje ich *Palais Pitti* we Florencji.

W czasach Imperium wystrój wnętrza został gruntownie zmodyfikowany przez Jean-François Chalgrina, aby dostosować się do nowej funkcji tego miejsca. W 1835 roku Alphonse de Gisors zbudował nową salę konferencyjną przed pałacem od strony ogrodu: maskowano ją nowym głównym budynkiem otoczonym dwoma pawilonami w stylu przypominającym starą fasadę. Wewnątrz biblioteka ozdobiona przez Eugène Delacroix zajmuje całą długość budynku.

Wspaniały włoski ogród – *jardin à l'italienne* jest dziełem ogrodnika Jacquesa Boyceau. Jest wypełniony 106 posągami, w tym posągami królowych Francji i znakomitych kobiet. W parku *grandiose fontaine Médicis* to starożytna jaskinia zaprojektowana przez florenckiego inżyniera Alexandre'a Francine.

Palais abbatial Saint – Germain – des – Prés

Pod numerem 3, rue de l'abbaye stał niegdyś *Palais abbatial de Saint-Germain-des-Prés*, zwany *Hôtel de Furstemberg*, zbudowany w 1586 roku przez kardynała Charles de Bourbon, opata Saint-Germain-des-Prés, wuja Henryka IV i arcybiskupa Rouen.

Lokalizacja: 3, rue de l'abbaye.

Odrestaurowany w latach 70. XX wieku, obecnie mieści się w nim Wydział Edukacji Katolickiego Instytutu w Paryżu oraz różne ośrodki szkoleniowe dla edukacji katolickiej. Zmodyfikowany po raz pierwszy przez Pierre'a Delisle-Mansarta dla kardynała Guillaume-Egona de Furstenberga w 1698 roku. Następnie został całkowicie odnowiony w stylu *rocaille* przez Jacquesa Hardouina-Mansarta de Sagonne w latach 1737-1738 dla hrabiego Clermonta, księcia krwi. Nie ma już wiele z jego przeszłości i jego pierwotnej funkcji. Pałac przeszedł ostatnią poważną interwencję dla Rolanda Simounetam w latach 70. Place de Furstenberg i rue Cardinale odpowiadają dawnemu cour d'honneur, alei i stajniom pałacu (teraz *Musée Delacroix*).

